

N AGRADE I PRIZNANJA HRVATSKOG ETNOLOŠKOG DRUŠTVA U 2019. GODINI

Nagrada “Milovan Gavazzi” za životno djelo dodijeljena je Ani Mlinar za iznimna postignuća u području etnološkog konzervatorstva, razvoj etnološke i kulturnoantropološke struke u području konzervatorstva, popularizaciju baštine u lokalnoj zajednici i široj javnosti te poboljšanje statusa etnologa konzervatora unutar službe zaštite i očuvanja kulturne baštine

Ana Mlinar je etnologinja konzervatorica, umirovljena viša stručna savjetnica Ministarstva kulture Republike Hrvatske. Nakon studija etnologije i sociologije na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, radila je u Dubrovačkom muzeju, a potom od 1981. godine do umirovljenja 2019. godine u Ministarstvu kulture Republike Hrvatske, Upravi za zaštitu kulturne baštine, Konzervatorskom odjelu u Zagrebu (nekada Regionalni zavod za zaštitu spomenika kulture).

Četiri desetljeća kontinuirano je radila na očuvanju kulturne baštine, i to u područjima istraživanja i dokumentiranja, pravne zaštite, obnove, prezentacije i interpretacije te edukacije i popularizacije. Ponajviše je bila usmjerena na očuvanje ruralnih prostornih i graditeljskih vrijednosti te privatnih etnografskih zbirki. Samostalno ili u timu s arhitektima radila je na obnovi otprilike 250 zgrada na području Središnje Hrvatske, u Moslavini, Posavini, Pokuplju, Turopolju, Podravini, Prigorju, Žumberku, Lici i dr., primjenjujući različitu konzervatorsku metodologiju i pristupe realizaciji rekonstrukcije nepokretne kulturne baštine. Velikim brojem realiziranih projekata postavila je drugačije prioritete u radu etnologa konzervatora, a u konzervatorskoj struci skrenula pozornost na tradicijsku arhitekturu kao vrijedan element prostornog identiteta.

Kontinuirano je doprinosila stvaranju dokumentacije o etnografskoj baštini. 1980-ih godina, u okviru projekta “Etnoakcija – istraživanje i fiksiranje stanja etnoloških spomenika u cilju prikupljanja dokumentacije i proučavanja mogućnosti njihove zaštite na području Hrvatske”, bila je uključena u terenski rad na područjima Velebita, Moslavine, Sinca i Ozlja, a tijekom daljnjeg rada u konzervatorskoj službi sudjelovala je u izradi čak tridesetak konzervatorskih studija za prostorno-plansku dokumentaciju županijskih, gradskih ili općinskih razina za brojna područja među kojima su Sisak, Glina, Sunja, Klanjec, Karlovac, Ozalj, Park prirode Lonjsko polje,

Otočac, Nacionalni park Plitvička jezera, Donja Stubica. Sudjelovala je u dokumentiranju i registriranju većeg broja etnografskih zbirki, među kojima su etnografske zbirke u Sošicama, Letovaniću, Svetom Križu Začretju, Đurđevcu, Čigoću, Goli, Krapju, Novskoj, Gorici Svetojanskoj i dr.

U radu na zaštiti i očuvanju kulturne baštine zagovarala je integralni pristup, ističući obnovu kao prioritet te važnost edukacije svih aktera u procesu – vlasnika kulturnih dobara, majstora, lokalne samouprave, medija i dr. Zgrade čiju je obnovu pokretala i koordinirala često su bile prvi i jedini primjeri sanirane i prezentirane tradicijske graditeljske baštine u nekom kraju, koje su nerijetko postale poticaj za daljnje obnove, revitalizaciju naselja te pokretanje edukativnih i turističkih sadržaja. Rekonstrukcije zgrada su, zahvaljujući njezinim inicijativama, nerijetko bile i poticaj za očuvanje i revitalizaciju vještina i umijeća, posebno u području tradicijskog graditeljstva i obrta. Nadalje, nerijetko je radila i na aktivnostima prezentacije i edukacije, posebno kroz prijedloge opreme interijera obnovljenih građevina, izradu tematskih brošura i panoa, edukativnih publikacija te pripremu izložbi. Time je primarnu djelatnost konzervatora širila na promociju i popularizaciju baštine. Popularizaciji etnografske baštine te etnologije i kulturne antropologije doprinosila je brojnim predavanjima koja je održavala za školsku djecu, studente, stanovnike i predstavnike lokalnih samouprava, kao i u brojnim nastupima u televizijskim i radijskim emisijama, u kojima je naglašavala potrebu za održavanjem, očuvanjem i ispravnom obnovom te zajedničkim uključivanjem u brigu o kulturnoj baštini.

Zahvaljujući dugogodišnjem stručnom i terenskom radu ostvarila je brojne suradnje sa stručnjacima, lokalnim zajednicama i pojedincima. Poseban doprinos dala je u povezivanju etnologa konzervatora, širenju međunarodne suradnje i razmjeni znanja i iskustava u području zaštite i očuvanja kulturne baštine, kao i u publiciranju stručnih izdanja iz područja etnološkog konzervatorstva. Posebno se ističe dugogodišnja suradnja konzervatora Slovenije i Hrvatske koju je, zajedno s konzervatorom Dušanom Strgarom iz Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije, pokrenula 1999. godine. Od tada do danas, kao stalna članica Organizacijskog odbora, sudjelovala je u organizaciji osam stručnih simpozija (Simpozij etnologa konzervatora – SEK), od čega ih je sedam održano u Sloveniji i Hrvatskoj i jedan u Makedoniji. Rezultat suradnje su zbornici Simpozija etnologa konzervatora koji predstavljaju vrijedne i rijetke publikacije te vrste u Hrvatskoj, od kojih je dva i sama uredila. Nadalje, samostalno i u koautorstvu objavila je više od četrdeset stručnih članaka te dvije publikacije, *Upute za čuvanje etnografskih zbirki* (2004) i *Posavska tradicijska drvena kuća – priručnik za obnovu* (2006), namijenjene stručnjacima i široj publici.

Zbog brojnih i uspješnih obnova i revitalizacija dobila je nekoliko nagrada i priznanja strukovnih organizacija i lokalnih samouprava, među kojima su dvije godišnje nagrade Hrvatskog etnološkog društva “Milovan Gavazzi” u kategoriji zaštita kulturne baštine (2006. i 2010.), međunarodna nagrada “Green Apple Awards” za obnovu građevina na rijeci Korani (2006.), nagrade Općine Popovača (2003.) i Grada Otočca (2006.) za promicanje i unapređenje kulturne baštine, te Zahvalnicu Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije za dugogodišnji rad na unapređenju

struka obiju država (2013.). Najveće priznanje u Republici Hrvatskoj u području zaštite i očuvanja kulturne baštine, Nagradu “Vicko Andrić” za životno djelo, primila je 2016. godine. Time je postala prva osoba iz etnološke i kulturnoantropološke struke u Hrvatskoj koja je dobila tu nagradu.

Ana Mlinar je četiri desetljeća dugim i predanim radom zapaženo doprinijela očuvanju kulturne baštine u Republici Hrvatskoj te razvoju etnološke i kulturnoantropološke struke u području konzervatorstva. Kontinuirano se zalagala i aktivno je sudjelovala u revitalizaciji i očuvanju identiteta ruralnog prostora i nasljeđa. Proaktivnim djelovanjem radila je na unapređenju i popularizaciji baštine u lokalnim zajednicama i u javnosti, kao i na poboljšanju statusa etnologa konzervatora unutar službe zaštite i očuvanja kulturne baštine. (iz teksta obrazloženja dr. sc. Sanje Lončar, Damira Kremenčića i Dušana Strgara)

Godišnja nagrada “Milovan Gavazzi” u kategoriji muzejskog rada dodijeljena je dr. sc. Iris Biškupić Bašić za muzejski katalog *Zbirka tradicijskih dječjih igračaka* (Zagreb: Etnografski muzej, 2018.)

Muzejski katalog *Zbirka tradicijskih dječjih igračaka* peti je katalog edicije kataloga muzejskih zbirki Etnografskog muzeja u Zagrebu. Nastao je kao rezultat autoričina tridesetogodišnjeg istraživačkog rada na temi tradicijskih dječjih igračaka te gotovo dvadesetogodišnjeg rada na sistematizaciji i katalogizaciji predmeta iz muzejskog fonda. Tekst se bazira na terenskim, arhivskim i muzeološkim istraživanjima, a pisan je popularnim jezikom, kako bi bio pristupačan što većem broju čitatelja i na taj način senzibilizirao najširu javnost za temu tradicijskih dječjih igračaka i tog specifičnog aspekta tradicijskog obrtništva. Katalog se sastoji od dva dijela. U prvom su predstavljena istraživanja vezana uz tradiciju izrade igračaka na području Republike Hrvatske te mnogobrojnih europskih zemalja, s ciljem kontekstualizacije građe pohranjene u fonsu Etnografskog muzeja. Drugi dio sadrži kataloški pregled sa svih 1 134 predmeta, koliko ih je do konca 2018. godine prikupljeno u Zbirku. Obujam kataloga je 384 stranice, opremljen je s više od 800 fotografija, a prvi je dio preveden i na engleski jezik.

S obzirom na to da je kultura djetinjstva, posebice u kontekstu tradicijskog obrtništva, odnosno proizvodnje tradicijskih dječjih igračaka u ruralnim područjima Republike Hrvatske, u hrvatskoj etnologiji gotovo neistraženo područje, katalog je moguće promatrati kao pionirski poduhvat u smjeru rasvjetljavanja njezine vrlo važne sastavnice. Autorica dječju igračku promatra kroz prizmu muzejskog predmeta, odnosno kao materijalnog svjedoka mnogobrojnih procesa (re)interpretacije baštine, kao svojevrtni spremnik memorije, posebice u kontekstu proizvoda tradicijskih znanja i umijeća, jasno aludirajući na njihovu dinamičku prirodu. Inzistiranje na neraskidivoj poveznici između materijalnog i nematerijalnog razvidno je u svakom

aspektu kataloga. Baština o kojoj autorica govori nisu statični muzejski predmeti, okamenjeni dokumenti vremena pažljivo pohranjeni u muzejskim čuvaonicama, već vibrantni glasovi majstora koji su ih proizvodili, oslikavali i u konačnici prodavali. Kao i izložbama na ovu temu, i ovom publikacijom autorica propagira ključnu ideju UNESCO-ove Konvencije o očuvanju nematerijalne kulturne baštine: očuvanje baštine kroz rad i vještinu pojedinca u neraskidivoj vezi s lokalnom zajednicom. (iz teksta obrazloženja Katarine Bušić)

Godišnja nagrada “Milovan Gavazzi” u kategoriji znanstvenog i nastavnog rada dodijeljena je dr. sc. Melaniji Belaj za knjigu *Vino, rakija, a može i limončelo: etnografija obiteljske proizvodnje i konzumacije alkoholnih pića* (Zagreb: Institut za etnologiju i folkloristiku, 2018.)

Knjiga *Vino, rakija, a može i limončelo: etnografija obiteljske proizvodnje i konzumacije alkoholnih pića* Melanije Belaj prva je obuhvatnija etnološka studija u Hrvatskoj koja proizvodnji i konzumaciji alkoholnih pića pristupa iz kulturološke perspektive. Autorica temi pijenja alkoholnih pića, koja je u javnom diskursu uglavnom obilježena negativnim konotacijama (devijacija), pristupa kao obrascu normalnog i očekivanog ponašanja. U središte istraživačkog fokusa stavlja simbolički potencijal alkoholnih pića te raspravlja o njihovoj ulozi u izgradnji osobnog, obiteljskog, regionalnog, pa i nacionalnog identiteta, ali i čimbenika i pokazatelja rodnih razlika. Vrijednosti studije uvelike doprinosi i autoetnografski pristup, odnosno iscrpan uvid u istraživačke dvojbe i izazove koje u istraživanju, analizi i u predstavljanju građe nameće terensko istraživanje u vlastitoj obitelji. Takav se pristup, ujedno, pokazao izuzetno uspješnim u detekciji načina na koji ljudi u lokacije ključne za obiteljsku proizvodnju i konzumaciju alkoholnih pića upisuju specifična, simbolička i u identitetskom smislu relevantna značenja te tako stvaraju mjesto. Značaj studije razaznaje se i u tome što je autorica osobit naglasak stavila na rodnu dimenziju praksi proizvodnje i konzumacije alkoholnih pića, što u domaćim disciplinarnim istraživanjima ove teme predstavlja pionirski pothvat. Pokazala je da žene imaju značajnu, katkad i presudnu ulogu u održavanju obiteljske tradicije proizvodnje alkoholnih pića, ali i uputila na značajke, pa i razlike između ženskog i muškog ispijanja alkoholnih pića, što se ponajprije razaznaje u opreci privatno – javno.

Knjiga na inovativan način spaja ključne teorijske spoznaje o (hrani i) piću s istraživanjem naizgled nevažnih no u kulturološkom i identitetskom smislu relevantnih praksi obiteljske (napose ženske) proizvodnje i konzumacije alkoholnih pića. To, zajedno s primijenjenim interpretativno-analitičkim okvirom, čini ovu knjigu snažnim doprinosom afirmaciji etnoloških i kulturnoantropoloških istraživanja alkoholnih pića u Hrvatskoj. (iz teksta obrazloženja dr. sc. Ana-Marije Vukušić)

Godišnja nagrada “Milovan Gavazzi” u kategoriji znanstvenog i nastavnog rada dodijeljena je dr. sc. Tomislavu Orozu za knjigu *Gdje si bio 1573? Lica i naličja Matije Gupca u praksama sjećanja* (Zagreb: Naklada Jesenski i Turk, 2018.)

Autorska knjiga Tomislava Oroza *Gdje si bio 1573? Lica i naličja Matije Gupca u praksama sjećanja* rezultat je višegodišnjeg istraživanja tematike iz područja društvenog sjećanja, kojom se kroz etnografski pristup promišlja odnos prema prošlosti, pitanje identiteta, nostalgije i pamćenja u kontekstu popularne kulture i političkog diskursa. Suvremeni prijevori oko povijesnog nasljeđa u postsocijalističkom kontekstu posebno su analitički intrigantni pa stoga i ova studija predstavlja značajan doprinos kulturnoantropološkom problematiziranju navedenih fenomena kroz prizmu lika Matije Gupca. Lik Matije Gupca, koji uz sebe vezuje brojne asocijacije, Tomislav Oroz problematizira i interpretira kroz isprepletenost raznih značenja koja se manifestiraju u sferama političkog diskursa i popularne kulture. Na taj ih način promatra kao refleksije društva, politike, prostora i vremena pa stoga etnografskim iščitavanjem njegovih pojavnosti raspravlja o odnosu prema prošlosti i njezinu mjestu u suvremenosti. U istraživanju efekata koje evocira povijesna ličnost poput Matije Gupca autor se služi kvalitativnim metodama koje osim naglašene diskurzivne analize uključuju i polustrukturirane intervjuje. Knjiga čitatelju nudi uvid u brojne interpretacije lika i djela Matije Gupca, ali i prošlosti općenito te uz neopterećenost autorova pristupa nudi svježi odmak u promišljanju društvenog sjećanja. Knjiga Tomislava Oroza ne samo da otvara mogućnost za problematiziranje povijesnog nasljeđa u suvremenosti već i demistificira popularnu percepciju povijesti koja u javnom diskursu vrlo često poseže za retorikom činjeničnosti kao neproblematičnom danošću. Stilom koji je prilagođen širem čitateljstvu knjiga *Gdje si bio 1573? Lica i naličja Matije Gupca u praksama sjećanja* kompleksnu problematiku odnosa prema prošlosti prezentira na provokativan i drugačiji način. (iz teksta obrazloženja dr. sc. Danijele Birt Katić)

Godišnja nagrada “Milovan Gavazzi” u kategoriji znanstvenog i nastavnog rada dodijeljena je dr. sc. Marijeti Rajković Iveta, dr. sc. Petri Kelemen i dr. sc. Dragi Župariću-Iljiću za urednički zbornik *Contemporary Migration Trends and Flows on the Territory of Southeast Europe* (Zagreb: Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Odsjek za etnologiju i kulturnu antropologiju, FF-press, 2018.)

Zbornik *Contemporary Migration Trends and Flows on the Territory of Southeast Europe* proizašao je iz istoimene znanstvene konferencije koju su u studenome 2016. godine organizirali Odsjek za etnologiju i kulturnu antropologiju Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i Institut za migracije i narodnosti u Zagrebu. U razdoblju

nakon dugog ljeta migracije 2015. godine, koje je još jednom uzdrmalo političke, ekonomske i društvene ideje onog što Europa predstavlja ili bi, ovisno o različitim akterima, trebala predstavljati, u Zagrebu su se okupili društveni i humanistički znanstvenici iz različitih europskih zemalja kako bi podijelili svoja teorijska znanja i istraživačka iskustva o važnim pitanjima suvremenog svijeta: mobilnosti, migracijama, sustavu azila i međunarodne zaštite, izbjeglištvu, integraciji i pravima migranata. Pod uredništvom Marijete Rajković Iveta, Petre Kelemen i Drage Župarića-Iljića 2018. godine objavljen je zbornik koji obuhvaća trinaest tekstova (temeljenih na znatno proširenim i razrađenim izlaganjima s navedene konferencije) u čijem je pisanju sudjelovalo devetnaestero autora, etnologa i kulturnih antropologa, sociologa, geografa i drugih stručnjaka iz srodnih društveno-humanističkih znanosti iz Hrvatske, Slovenije, Srbije, Bugarske i Njemačke.

U zborniku su okupljeni radovi u kojima je na iscrpan i temeljit način promišljena problematika suvremenih migracija. Zbornik tako doprinosi boljem razumijevanju društvenih, kulturnih, ekonomskih, političkih i drugih izazova i potencijala koje migracije donose europskim društvima. Njegova snaga počiva na višedimenzionalnom fokusu, interdisciplinarnim i transdisciplinarnim pogledima autora. Zbornikom su urednici ponudili i važnu komparativnu perspektivu jer tekstovi nude uvid u sličnosti među pojedinim državama te ukazuju na lokalne specifičnosti. Primjena, ali i preispitivanje suvremenih teorijskih, epistemoloških i metodoloških postavki unutar migracijskih, izbjegličkih i transnacionalnih studija dovode do sveobuhvatnijeg razumijevanja migracijskih procesa. Osim za akademsku zajednicu, stručnjake različitih disciplina koji se bave migracijama, zbornik je relevantan i za nositelje javnih politika i nevladin sektor, a pristupačan je i široj zainteresiranoj javnosti. Činjenica da je objavljen na engleskom jeziku omogućuje mu i jednostavniji međunarodni doseg. (iz teksta obrazloženja Ive Grubiša)

Godišnja nagrada “Milovan Gavazzi” u kategoriji studentskog rada dodijeljena je Evi Balković, Jeleni Batur, Andrei Bosnić, Maji Flajsig, Robertu Kapešu, Anamariji Knežević, Mariji Rojko i Klari Zečević Bogojević, studentima Odsjeka za etnologiju i kulturnu antropologiju Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, za izniman angažman u etnološkim i kulturnoantropološkim terenskim istraživanjima kulture srijemskih Hrvata u Vojvodini (Srbija), rezultate kojih su predstavili na znanstvenom kolokviju te objavili u *Godišnjaku za znanstvena istraživanja Zavoda za kulturu vojvođanskih Hrvata*, sv. 10, 2018. godine

U okviru kolegija “Prakse terenskog istraživanja” na preddiplomskom studiju Etnologije i kulturne antropologije na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu pod

vodstvom prof. dr. sc. Milane Černelić tijekom 2017. i 2018. godine provedena su terenska istraživanja u Vojvodini. Istraživanjima je obuhvaćena hrvatska nacionalna manjina u Srijemu u naseljima Srijemska Mitrovica, Petrovaradin, Golubinci, Sot, Šid, Ruma, Stari i Novi Slankamen, Nikinci, Hrtkovci i Zemun. Studenti Eva Balković, Jelena Batur, Andrea Bosnić, Maja Flajsig, Robert Kapeš, Anamarija Knežević, Marija Rojko i Klara Zečević Bogojević pokazali su sposobnost samostalnog istraživanja i snalažljivost u komunikaciji sa sugovornicima te uspješno primijenili istraživačku metodologiju. Nakon uspješno napisanog seminarskog rada, oblikovali su članke za objavu u *Godišnjaku za znanstvena istraživanja* Zavoda za kulturu vojvođanskih Hrvata.

Andrea Bosnić i Anamarija Knežević u radu “Svadbene običaji srijemskih Hrvata u Vojvodini” prikazuju svadbene običaje od prve polovice do osamdesetih godina 20. stoljeća u Hrtkovicima, Nikincima, Rumi i Srijemskoj Mitrovici. Autorice ukazuju na specifičnosti svadbenih običaja srijemskih Hrvata, kao i na mogući utjecaj svadbenih običaja drugih etničkih zajednica u toj multietničkoj sredini. Eva Balković i Jelena Batur u radu “Božićni običaji Hrvata u Srijemu (Srijemska Mitrovica, Golubinci, Ruma, Hrtkovci, Nikinci, Zemun, Surčin i Novi Banovci)” prikazuju božićne običaje srijemskih Hrvata u spomenutim mjestima. Sjećanje na božićne običaje, a napose njihovo prakticiranje u sadašnjosti snažan su poticaj održavanju svijesti tamošnjih Hrvata o katoličkom i hrvatskom nacionalnom identitetu. Maja Flajsig u radu “Sveti Vinko: svetkovina hrvatskog vinogradarskog sveca na području Srijema” prikazuje rezultate istraživanja blagdana sv. Vinka u zajednicama srijemskih Hrvata u mjestima Sot, Petrovaradin, Novi Slankamen, Stari Slankamen i Ruma. Opisane su karakteristike običaja, promjene i okolnosti koje su do njih dovele te razlike i specifičnosti u izvođenju običaja u istraženim lokalitetima. Robert Kapeš u radu “Pokladni običaji na području Srijema (Golubinci, Nikinci, Petrovaradin, Ruma, Srijemska Mitrovica)” piše o pokladnim običajima u urbanim lokalitetima Petrovaradin, Srijemska Mitrovica i Ruma te u ruralnim naseljima Golubinci i Nikinci. Autor ukazuje na važnost pokladnih običaja za srijemske Hrvate, kroz običajne prakse koje se unatoč povremenim prekidima uslijed društvenopolitičkih utjecaja kontinuirano održavaju. Marija Rojko u radu “Uskršni običaji srijemskih Hrvata” predstavlja rezultate istraživanja u lokalitetima Srijemska Mitrovica, Golubinci, Petrovaradin, Hrtkovci, Nikinci, Ruma i Zemun. Autorica uočava izrazito bogatstvo i raznolikost uskršnih običaja, od kojih se brojni i dalje prakticiraju u obiteljima srijemskih Hrvata, dok su poneki ostali tek u sjećanjima kazivača. Klara Zečević Bogojević se u radu “Tamburaška tradicija Hrvatskog kulturno-prosvjetnog društva ‘Matija Gubec’ u Rumi” bavi pitanjem tamburaške tradicije Hrvatskog kulturno-prosvjetnog društva “Matija Gubec” koje djeluje u gradu Rumi, unutar hrvatske manjinske zajednice na području Srijema. Naglasak je stavljen na rad Velikog tamburaškog orkestra, jedne od četiri postojeće sekcije u sklopu Društva. Pritom autorica razmatra pitanja održivosti kulturne tradicije te simbole hrvatskog identiteta zajednice.

Studenti su savjesno prošli kroz čitav istraživački proces, od teorijske i metodološke pripreme za terenski rad, provođenja samog terenskog istraživanja, preko

analize građe, do pripreme radova za objavu sa svim potrebnim elementima znanstvenog članka. Njihov angažman premašio je okvire njihovih obaveznih nastavnih aktivnosti, a u svim prikazanim radovima pokazali su znanstvenu zrelost i kompetentnost. (iz teksta obrazloženja dr. sc. Milane Černelić)

Godišnja nagrada “Milovan Gavazzi” u kategoriji popularizacije struke dodijeljena je dr. sc. Lidiji Bajuk za promociju i popularizaciju nematerijalne baštine Međimurja te doprinos prepoznatljivosti i vidljivosti etnološke i kulturnoantropološke struke

Lidija Bajuk od 1985. godine u Hrvatskoj i svijetu redovito izvodi međimursku, kao i drugu hrvatsku tradicijsku glazbu. Njezine objavljene bajkovite priče, zbirke poezije i knjiga proze nadahnute su tradicijskom baštinom Međimurja. Nagrađivana *Kneja* uprizorena je u plesnoj koreografiji, kazališnoj predstavi i scenskoj igri. Dosad je obradila pedesetak međimurskih tradicijskih napjeva i objavila ih na etnoalbumima. O međimurskoj glazbenoj baštini objavila je niz znanstvenih i stručnih radova u hrvatskim i međunarodnim publikacijama te izlagala na znanstvenim i stručnim skupovima. Organizirala je tematske etnoradionice, stručne ekskurzije i terenska istraživanja u Međimurju. Nematerijalnu baštinu popularizirala je i putem stručnih simpozija, rada udruge Matapur, mrežnih stranica, suradnjom s raznim ustanovama i pojedincima i dr. Autorica je i suautorica više izložbi i kataloga te scenaristica obrazovnih emisija i dokumentarnih filmova. Sudjelovala je u predlaganju međimurske popevke za uvrštavanje u Registar kulturnih dobara Republike Hrvatske te u njezinoj nominaciji za UNESCO-ovu Reprezentativnu listu nematerijalne kulturne baštine čovječanstva. Dodijeljene su joj brojne nagrade, a najviše njih za promicanje Međimurja u književnosti i glazbi. Lidija Bajuk svojim aktivnostima i postignućima kontinuirano promiče i popularizira nematerijalnu baštinu Međimurja, čime ujedno doprinosi vidljivosti i prepoznatljivosti etnološke i kulturnoantropološke struke. (iz teksta obrazloženja Ivice Kipre)

Posebno priznanje dodijeljeno je Etnografskom muzeju u Zagrebu u povodu njegove 100. obljetnice za iznimna postignuća u etnološkoj muzejskoj djelatnosti te doprinos vidljivosti i ugledu etnološke i kulturnoantropološke struke

Etnografski muzej u Zagrebu službeno je osnovan 22. listopada 1919. godine. Od svojih začetaka do danas Muzej je izrastao u instituciju od nacionalne važnosti. Da-

nas se može pohvaliti bogatim i slojevitim fundusom koji sadrži više od 85 tisuća predmeta iz svih područja Hrvatske, iz susjednih te izvaneuropskih zemalja. Muzej ima i vrijedan knjižnični fond i dokumentarnu građu, preparatorsko-restauratorski odjel te podržava edukacijsku djelatnost. Izdaje stručni časopis *Etnološka istraživanja* te kataloge koji prate izložbe. Muzej se danas usmjerava prema suvremenim načinima prezentacije i interpretiranja baštine. U svojem poslanju uspješno komunicira s posjetiteljima, korisnicima, zajednicama, ustanovama i udrugama, a posebno se dobra suradnja ostvaruje s Hrvatskim etnološkim društvom. Putem svoje istraživačke, interpretacijske, prezentacijske i edukacijske djelatnosti promiče etnologiju i kulturnu antropologiju te znatno doprinosi vidljivosti i prepoznatljivosti struke u široj stručnoj i društvenoj zajednici. Kao i etnologija i kulturna antropologija sama, Muzej doprinosi razumijevanju kulture i njezine dinamike, te gradi pozitivan odnos prema cjelokupnom nasljeđu. Djelatnici Muzeja kontinuirano su članovi Hrvatskog etnološkog društva. Pritom aktivno promoviraju i propituju različite vidove etnološke muzejske djelatnosti, a kroz raznovrsne i brojne suradnje, od samih začetaka rada Društva, doprinose njegovu ugledu i promociji. (iz teksta obrazloženja Upravnog odbora Hrvatskog etnološkog društva)